

Těžký osud jedné významné vysokomýtské rodiny

Toto je příběh Jiřího Zedníčka, který se narodil 24. června 1939 ve Vysokém Mýtě. Rodina Zedníčková byla významnou vysokomýtskou starousedlou statkářskou rodinou, která patřila mezi sedm původních vysokomýtských rodů. Dětství pana Zedníčka bylo zprvu velmi šťastné, k čemuž přispělo i to, že, po vzoru svého bratra, vstoupil do skauta.

Čas strávený ve skautu se pro pana Zedníčka stal osudným, protože zde získal blízké přátele, krásné vzpomínky, které mu byly světlem do života v pozdějších smutných časech.

Život pana Zedníčka se radikálně změnil v roce 1948, kdy komunistický režim postupně omezoval skauting až jej nakonec zakázal úplně a vznikla nová pionýrská organizace.

A aby toho nebylo málo, v roce 1950 došlo ke konfiskaci rodinného majetku a otec pana Jiřího byl zatčen a odsouzen ke třináctiletému trestu odnětí svobody.

„Tatínek byl zatčen, odsouzen na třináct let, třináct let si odseděl, když ho pouštěli domů tak ho pustili o čtyři neděle dřív za vzorné chování a dosahované pracovní výsledky a dostal roční podmínku“

„A z toho měl poškozeno, no měl žlučník a takovýhle věci to je z té psychiky a z tohodle měl poškozenou páteř tak zvaně Bechtěrevovu chorobu, to znamená tam vyrůstaly mezi těma obratlema nárůstky, který vedly k tomu, že měl srostlou páteř.“

Psychický teror, násilné odebrání a rozdělení majetku a pochopitelně uvěznění otce se odrazilo na psychickém stavu i fyzickém zdraví maminky pana Zedníčka, která v roce 1952 zemřela. Pan Zedníček a jeho dva bratři se tak de facto stali sirotky, byl jim udělen opatrovník, avšak o výchovu se musela postarat tehdy skoro sedmdesátiletá babička.

„Takže maminka, abych to zkrátil, nervově se zhroutila a v roce v únoru 52 skonala, tady bych chtěl říct, když byl její pohřeb, tak protože lidi viděli, jaký to bylo svinstvo, tak se sešlo velký množství lidu z Vysokého Mýta, a to mám doma fotografie, kdy čelo průvodu, znáte trochu Mýto, bylo u hřbitova u hřbitovni brány, a ještě se lidé řadili u kostela.“

Dlouho jsme se rozhodovali, jestli následující citaci použít, ale o tomto neomluvitelném režimu se jen těžko mluví slušně. Zvláště, potom, čím si pan Zedníček a jeho rodina museli projít. Proto jsme se rozhodli, že tak učiníme a dokreslíme tyranii, kterou si někteří lidé, bohužel včetně rodiny Zedníčkových, prožili. Otec Jiřího Zedníčka se totiž o smrti své ženy dozvěděl neobyčejně hrubým způsobem. Tzv. lidový režim zde ukázal svou nelidskou a neomluvitelnou tvář.

„Když maminka zemřela tak otec, když se vyfáral tak ten velitel si ho pozval na plac, ona umřela v únoru. Tak to tam bylo třeba nevím patnáct stupňů pod nulou. Musel udělat sto dřepů, když udělal sto dřepů tak to furt nevěděl proč. Tak mu říkal máš starou? No jsem ženatej. Tak ti chcipla.“

Život pana Jiřího Zedníčka byl po smrti maminky a zatčení otce velmi tvrdý. Život s nálepkou statkářského synka se odrazil nejen během studií, ale také v dospělém životě, mezi některými falešnými přáteli a sousedy. Zde znovu můžeme vidět podstatu totalitních režimů, které jen těží z lidské nenávisti. A jak se lidé dokážou nenávidět, kvůli pro nás už nepochopitelným věcem.

„Je to až nepochopitelný, jak některý rodiny a jak některý dokážou úplně zblbnout. No prostě to byla nenávisť, nenávisť, nenávisť.“

Pan Zedníček však dodnes cítí svou osobnost skauta. Kterou se řídí celý svůj život, díky které přežil i léta, ve kterých mu zrovna nebylo dvakrát do smíchu. A tak si vždy řekne:

Skautem jednou, skautem navždy